

Tine je previdno vprašal, kar smo menda vsi hoteli: »Kaj bo pa Piva rekel?«

Brezic se je zamislil. Krajec klobuka je sprožil nazaj in klobuk pomaknil bolj na teme, da nas je gledal s sivimi očmi, ki so se komaj vidno smehljale. »Ahá, ja, Piva! Kaj bo Piva rekel?« je ponovil, ko se je popraskal nad uhljem. »Kaj bo rekel? Prišel bo, pogledal rebra strehe, se začudil... Ja, začudil se bo tudi! Razjokal se bo potlej ter zamrmral: ‚Zdaj je konec. Zakaj nisem bolj gospodaril?‘ Tiho bo spet odšel, od koder je prišel.« Brezic je prenehal, toda opazil je, da nismo z odgovorom zadovoljni. Zato je nadaljeval, poudarjajoč vsako besedo.

»Potem ga ne bo več. Nikoli več!« Palico je samó toliko privzdignil, da jo je spet spustil na tla. Pogledal je ob palici, ostal tako nepremično, kakor bi premišljeval, ali je prav povedal, »Da, tako bo! Ustrašil se bo samega sebe,« je odločno dodal.

Hribec se je na vso moč zasmel in v krohotu ponovil zadnje besede: »Takó, takó bo, oče! Ne bo ga več!« Nas pa je napodil: »Zdaj veste vse. Lač-neži jest! Saj vam lakota iz oče gleda. Popoldne pa po groše!«

Ko smo se razhajali južinat, smo od daleč slišali, kako se je Hribec še zmerom krohotal. Mi smo bili tudi veseli; saj Piva ne bo več jokal...

Mirko Kunčič

Oblaček in ptiček

*Izza hriba bel oblaček
moško je priplaval.
Bog ve, kje po širnem svetu
potepuš je taval?*

*Zablestel je v zarji zlati
kakor zlat čolniček.
Žvonko zažgolel nasprofi
mu je droben ptiček:*

*»Kaj nam novega prinašaš,
bratce, iz daljave?«*

*»Prve tople spomladanske
žarke in pozdrave!«*

*Ptič zapoje: »Hej, oblaček,
ti si domišljavček!*

*Kdaj že jaz prinesel z juga -
prvi sem pozdravček!«*